

Tíðargreinin verður skrivað av skiftandi fólki, sum ikki dagliga eru knýtt at blaðnum. Evnini eru ymisk, men viðgera øll okkurt evni, sum er viðkomandi fyri tíðina júst nú.

MYND: JAN MACDONALD ARNSKOV

Eirikur í Jákupsstovu
kandidatlesandi í lögfrøði

Eri bangin fyri at ræðast terrorismu

Terrorisman er júst vorðin enn meira ítøkilig, men eg havi sjálvur gjørt sum strudsurin og stungið høvdið í sandin. Eg havi bara lisið eina einstaka grein um álopini í núverandi heimbynum og havi ikki verið inni í býnum síðan leygardagin. Eg eri bangin fyri, at um eg hyggi upp, so síggi eg ein veruligan vanda

11. september 2001 og dagarnar frameftir seyg eg alt til mín av vitan um terror og terroristar. Eg havi lisið heilt nógvar bókur um kríggj og sæð óteljandi filmar um tað sama. Tá Charlie Hebdo bleiv álopið, fylgdi eg eisini sera væl við. Men nú okkurt, ið veruliga líkist terrorismu í einum ávísam samanhangi rakar býin, sum eg búgvi í, havi eg einans lisið eina einstaka grein á Ekstrablaðnum. Einasta orsökkin til, at eg yvirhøvur las hana var fyri at vita, um tað veruliga var rætt, sum onnur longu høvdu fortalt mær.

Eg havi við vilja ikki sett meg inn í tingini, og sami tankin hevur alla tíðina verið har. Hví krógv eg meg fyri tíðindunum, eg plagi at vilja vita alt um alt. Eftir at hava hugsað um tað leingi eri eg komin fram til, at eg eri bebbaræddur fyri at blíva bangin. Eg eri bangin fyri, at eg grundleggjandi fari at blíva bangin og stúra fyri framtíðini, um eg kanni tað ov væl.

Rationelt dugi eg væl at síggja, at kjansurin hjá mær ella mínum at blíva skotin ella bumbaður er heilt øgiliga lítil. Eg búgvi á Oyrasundi, dugi ikki at tekna, eri ikki lögreglu-maður og havi ikki nakað serliga sterkar meiningar um religiún. Eg skal sostatt veruliga vera á skeivari tíð á skeivum stað, um nakað skal henda. Eg skal í mun til egið lív og egna heilsu í lútuni vera meira bangin fyri bilaverksmiðjum enn vápnaverksmiðjum. Men hvar verður heimurin um 1-3 ár? Fara vit kanska at koma hartil, har vit øll persónliga skulu vera bangin fyri kríggi.

Hvat er hetta fyri figgindi, vit hava við at gera? Hvørji eru tað fyri fólk, sum minni enn fimm kilometrar út útinum við einari ávísari motivation við vilja vilja skaða onnur? Um eg var í heimbygdini á Eiði svarar fjarstøðan, at onkur rennur runt við einari byrsu í hondini við Ljósá og ætlar sær at skaða øll fólkin har. Tað er altso veruliga í grannalagnum og ikki í

» Um eg var í heimbygdini á Eiði svarar fjarstøðan til, at onkur rennur runt við einari byrsu í hondini við Ljósá og ætlar sær at skaða øll fólkin har«

Bagdad ella Kabul.

Men hetta er ikki, sum kríggini, sum eg havi lisið um. Kongar, sum berjast um mold ella tvey lond langt burtur, sum eru súr við hvønn annan, tí tey bæði eru líka illa fyri og geva hinum landinum skyldina fyri tað. Tað eru heldur ikki nakrir beinleiðis felagsskapir ella trúgv, sum eru atvoldin til hetta. Tó so, nógva koma úr sama landi, hoyra til onkran ávísan felagsskap og hava

eina ávísu trúgv, men tað er neyvan hetta, sum beinleiðis ger, at tey vilja drepa fólk, sum tekna nakrar strikur á eitt pappír. Tað ræðir eisini, at figgindin kann vera allastaðni, tað kann enn tá vera grannin, grillmaðurin ella drongurin, sum situr eitt sindur longur frammi, tá eg eri til undirvísing.

Eg havi roynt at sleppa undan at taka støðu til alt hetta hesar dagarnar. Leygardagin brúkti eg

allan saman við familjuni, og tað sama var sunnudagin, har vit um kvøldið høvdu eina rúgvu av vinfólki á vitjan í lítlu íbúðini á Oyrasundi til ein ordiligan, føroyskan sunnudagsnátturða. Tað kendist bæði trygt og heimligt, og tað gjørdi tað ikki verri, at vit spældu eitt tilvildarligt borðsspæl, har tað snýr seg um at gita, hvat hini hugsa, tá okkurt ávíst orð verður nevnt.

Tað ber tó ikki ordiliga til at krógva seg fyri sínum tankum, serliga ikki, tá spælið júst snýr seg um at seta eitt orð í samband við okkurt annað. Tá eg skuldi hugsa um eitt fremmendaorð, kom eg fyrst at hugsa um jihad, og tá eg skuldi hugsa um eina smákøku, kom jødakakan fyrst til hugs. Kanska er hetta tað, sum vit skulu hugsa um beint nú. Kanska síggja vit bara enn greiðari, at 3. heimsbardagi ikki endiliga er so langt burtur, nú jihadistarnir hava fingið sær eitt land og vit velja alsamt fleiri kompromisleys, høgravend fólk inn í parlamentini vestanfyrir.

Grundleggjandi haldi eg hvørki annað ella hitt vera gott. Men tað er framvegis rætt, at hetta stríðið hvørki endar, um vit øll fara at tekna meira ella um vit gevast at tekna. Tað blívur neyvan heldur betur av, at mann sprongir alt í luftina, men onkrar bumbur fara heilt sikkurt at vera. Tí er tað kanska ikki so løgið, at eg eri bangin fyri at blíva bangin.

Hinvegin haldi eg tað eisini vera óneyðuga nógva rós at geva einum einstøkum ótilrokniligum persóni, um eg eftir nakrar svakar gerðir yvir eitt vikuskifti veruliga blívi bangin fyri, at vit innan stutta tíð hava eitt opið heimskríggj, har fólk, ið standa mær nær ella eg sjálvur fara at fáa eitt verri lív, um tað altso eydnast at halda sær á lívi. Spenta støðan er veruliga nakað, sum eg enn ikki havi yvirlet yvir avleiðingarnar av, men eg eri ikki bjartskygdur í lútuni.

Vónandi spælir alt betur av, enn eg hugsi beint nú. Kanska eri eg bara ein rímliga nýggjur pápi, sum púra natúrliga hevur fingið meira at vera stúrin um og vil hava ein góðan heim til sítt barn. Eg rokni bara ikki við, at alt verður líka lætt, sum í størsta partinum av mínum barndómi síðst í 90unum, tá vit eru komin til 2020.